

Зов мора – Бојана Марковић

Четири сата ујутро. Љетње сунце полако почиње приказивати своју жуту, врелу главу иза оближњег брда. Сви, осим Марије, леже препуштени таласастим сновима смјештени у кревете. Ходајући на прстима и трудећи се да буде тиха као замах лептирових крила, изашла је из хотелске собе.

Плажа је изгледала жалосно без људске вреве. Нигђе никог, нигђе ништа осим тек по које куле од пијеска. Море као море, било је лијепо у сваком дневном часу без обзира плива ли неко по њему, је ли мирно или узбуркано, шетају ли бродови његовом површином и то је све што је Марија знала о тој плавој, сланој води.

Сјела је и посматрала. Унутрашњи глас јој говори, слатко и упорно, да скочи. Да заплива. Нека милиони ситних капи опколе тијело њежно га додирујући. Запливај, пређи чак и нацртану границу, зарони, упознај најскривеније и најопасније животиње јер колико год биле опаке, теби једино не могу наудити. Море је константно дозива. Жели да му се сама препусти, а она само стоји и гледа га као да јој несигурност, налик на ролетне, пада преко очију. Није ни стопало пружила плими и осеки. Умјесто да крене ка зову мора, скамењена му се дивила још неко вријеме, а затим се окренула оставивши га иза себе. Знала је, чим зора прође, море ће наставити дружење са другим људима и оно јој никад неће у цјелости припадати.

Док је одлазила, осврнула се још који пут. Уз уздах, отворила је врата собе. И даље су сви сањали, неко бајке, неко кошмаре, а Марија је сањала будна своје забрањено, најљепше море које је тако силно жељела свјесна немоћи и недостижности остварења те жеље.